

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Pintér Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Boglutz István ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű és V. rendű, dr. Mihály Katalin ügyvéd által képviselt VI. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében - amely perbe az alperesek pernyertessége érdekében dr. Horváth György ügyvéd által képviselt ... , ... és ... beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2007. május 9-én kelt 17.OP.20.283/2006/23. számú ítélete és a 2007. augusztus 1-jén kelt 17.OP.20.283/2006/32. számú kiegészítő ítélete ellen a felperes részéről 25. és 33. sorszám alatt benyújtott fellebbezések, továbbá az I-V. rendű alperesek által 10.Gf.40.410/2007/3. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését és a kiegészítő ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és az I-V. rendű alpereseknek fizetendő és a felperest terhelő perköltség összegét 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-V. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 536.000 (ötszázharminchatezer) másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperesi beavatkozók 1994. június 23-án kelt társasági szerződéssel húsz hónap határozott időre 66.000.000 forint törzstőkével megalapították a VI. rendű alperesi társaságot. A felperes vagyoni hozzájárulásként apportálta a hrsz. alatt nyilvántartott ingatlant, mellyel a társaság 70 %-os tulajdonosává vált, a többi tag a vagyoni hozzájárulás teljesítését készpénzben vállalta. A tagok 1994. június 29-én szindikátusi szerződést kötöttek, amely szabályozta a tagok jogait és kötelezettségeit, az egymás közötti elszámolás módját. E szerződésben a tagok a felperes javára 25.000.000 forint erejéig az apportált ingatlant terhelő jelzálogjogot alapítottak. Az ingatlant később megosztották és hrsz.-ú ingatlanokra.

A Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság 1996. szeptember 9-én kelt végzésével a VI. rendű alperesi társaságot határozatlan időre jegyezte be a cégjegyzékbe; a bejegyzést 1997. szeptember 1-jén törvényességi felügyeleti eljárás keretében a felperes megtámadta, a cégbíróság 1998. április 14-én kelt végzésével a kérelemnek helyt adott, az 1997. június 17-én megtartott taggyűlés határozatait megsemmisítette, a VI. rendű alperest eltiltotta a további működéstől, egyben ...-i hatállyal megszűntnek nyilvánította, és kijelölte a végelszámolót. A VI. rendű alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Legfelsőbb Bíróság 1999. október 25-én kelt Cgf.II.31.899/1998/4. számú végzésével azzal a pontosítással hagyta helyben az elsőfokú bíróság határozatát, hogy a társaság ...-i hatállyal szűnt meg.

A törvényességi felügyeleti eljárásban hozott első fokú határozatot megelőzően, 1998. február 10-én a VI. rendű alperes, mint eladó és a II., III., IV. és V. rendű alperesek, mint vevők adásvételi szerződést írtak alá mindkét megosztott ingatlanra 50.000.000 forint vételáron, a hrsz.-ú ingatlan tekintetében a szerződést 1998. március 30-án módosították, amely szerint a vevő az I. rendű alperes lett. Az 1998. február 10-én kelt adásvételi szerződést a VI. rendű alperes részéről ... és ..., az 1998. március 30-án kelt szerződésmódosítást ... és ... írták alá. A VI. rendű alperes cégjegyzésére ... és ... ügyvezetők önállóan voltak jogosultak. A vételár teljes egészében kifizetésre került, a vevők tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

2006. január 20-án az ingatlan adásvételi szerződések létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapítása iránt a felperes terjesztett elő keresetet az alperesekkel szemben. Hivatkozása szerint a VI. rendű alperes az adásvételi szerződések aláírásakor már megszűnt, a társaság végelszámolás alatt állt, így képviseletében csak a végelszámoló volt jogosult eljárni. Ezzel szemben a szerződéseket a korábbi ügyvezetők írták alá, köztük olyan személy is (...), aki nem volt bejegyzett képviselője a társaságnak. Az aláíró személyek nem voltak jogosultak a szerződések megkötésére, így szerződéskötési akarat hiányában a szerződések nem jöttek létre, másodlagosan arra hivatkozott, hogy a szerződések az ismertetett okból jogszabályba ütköznek, így semmisek, s az eredeti állapot helyreállításának van helye, figyelemmel arra is, hogy az alperesek az ügyletek aláírása során nem kellő körültekintéssel, illetve rosszhiszeműen jártak el. A

felperes kereseti kérelme jogszabályi alapjaként a Ptk. 205. §-ának (1), a 200. § (2), a 234. § (1) és a 237. § (1) és az 1997. évi CXLI. tv. 62. § (1) bekezdését jelölte meg, és kérte, hogy a bíróság a VI. rendű alperes, mint eladó és az I-V. rendű alperesek, mint vevők közötti perbeli adásvételi szerződések létre nem jötte, illetve érvénytelensége okán rendelje el az eredeti állapot helyreállítását, ennek keretében rendelkezzen az adásvételi szerződések alapján kifizetett vételár I-V. rendű alperesek részére történő visszafizetéséről, s kötelezze az alpereseket annak tűrésére, hogy az I-V. rendű alperesek tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásból törlésre kerüljön, egyúttal rendelje el a VI. rendű alperes tulajdonjogának a visszajegyzését.

Az I-V. rendű alperesek vitatták a felperes keresetőségi jogát. Hivatkoztak arra, hogy az 1997. évi CXLI. tv. (Inyvtv.) 62. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperes nem érvényesítheti a törlés és restitúció iránti igényét, mert nincs olyan nyilvántartott joga, amelynek törlését kérhetné ebben a perben. Előadták továbbá, hogy a VI. rendű alperes, mint eladó a szerződéskötés időpontjában minden kétséget kizáróan jogalanyisággal rendelkező jogi személy volt, képviselőjében a cégnyilvántartásba bejegyzett képviselő járt el és nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy az egyik szerződést ... is aláírta, mivel a VI. rendű alperes ügyvezetőjének képviselői joga nem volt korlátozva, önálló cégjegyzésre volt jogosult. Az eladó ügyletkötési képességéről, törvényes képviselőjének személyéről, a cégjegyzés módjáról a cégjegyzék adatai alapján győződtek meg, és beszerezték az eladó törvényes képviselőjének aláírási címpéldányait is, a végelszámoló kijelölésére csupán a szerződések létrehozását követően, 1998. április 14-én került sor. Hivatkoztak arra is, hogy az ingatlan-nyilvántartás közhitelességében bízva vásárolták meg a bejegyzett tulajdonostól az ingatlanokat, és nem volt tudomásuk arról, hogy a felperes törvényességi kérelmet terjesztett elő a cégbíróság előtt.

A VI. rendű alperesi társaság végelszámolója a perből való elbocsátását kérte, álláspontja szerint a Pp. 49. §-ának (3) bekezdése alapján nem jogosult a társaság képviselőjére. Perköltséget nem igényelt.

Az alperesi beavatkozók a felperes keresetőségi joga hiányára hivatkoztak, álláspontjuk szerint gazdasági társaság tagja nem jogosult a társaság által kötött szerződés megtámadására, és annak semmisségére sem hivatkozhat. E körben utaltak a BH 1997/124. számon közzétett eseti döntésre.

Az elsőfokú bíróság 23. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-V. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 600.000 forint perköltséget, ezen ítéletét 32. sorszámú kiegészítő ítéletével azzal egészítette ki, hogy a felperes köteles 15 napon belül a beavatkozók, mint egyetemleges jogosultaknak 600.000 forint perköltséget megfizetni. Határozata indokolása szerint a felperes rendelkezett az Inyvtv. 62. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti keresetindítási jogosultsággal, nem megalapozott a

kereshetőségi jog hiányára történt alperesi hivatkozás, az alperesi beavatkozók által megjelölt eseti döntésnek a jelen perben relevanciája nincs, mert a hivatkozott határozat a gazdasági társaság tagjának önálló, a Ptk. 235. §-ának (2) bekezdése alapján fennálló megtámadási jogát zárja ki. A Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése alapján a szerződés semmisségére bárki határidő nélkül hivatkozhat, annak megállapításához külön eljárásra nincs szükség, s a felperesnek fennáll az a jogi érdeke, amely a perindítási jogosultságát megalapozza, mivel a keresetnek történő helyt adás esetén a perbeli ingatlanok visszakerülnek annak a társaságnak a tulajdonába, melynek a felperes is a tagja. Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperes azon álláspontjával is, amely szerint a perbeli szerződések nem létező szerződések. A VI. rendű alperesi társaság a szerződéskötést megelőzően, ...-án megszűnt, és a társaság nevében olyan személy kötött szerződést, aki képviseleti joggal már nem rendelkezett, s az álképviselő által kötött szerződés jogi megítélésében nem létező szerződés, az álképviselő cselekménye a Ptk. 221. §-a szerint a képviseltet nem köti. Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I-V. rendű alperesek tulajdonjoga törlésének a feltételei nem állnak fenn. Az Inyvtv. 5. §-ának (5) bekezdése és a 63. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával - a bizonyítási eljárás eredményeként - arra a következtetésre jutott, hogy egyrészt az I-V. rendű alperesek jóhiszeműen, az ingatlan-nyilvántartásban bízva, ellenérték fejében szerezték meg a perbeli ingatlanok tulajdonjogát, másrészt a törlési pert a bejegyzéstől (1999. december 17.) számított három éven belül az arra jogosult felperes nem indította meg, így az alperesek tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásból az Inyvtv. 63. §-ának (2) bekezdése alapján nem törölhető.

A VI. rendű alperes védekezésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy a végelszámolás kezdő időpontjától a cég önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselőjének a végelszámoló minősül, így a perből való elbocsátás iránti kérelme megalapozatlan.

Az alperesek és a beavatkozókat képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja és a (6) bekezdés alkalmazásával a pertárgyérték 1 % és ÁFA-ban állapította meg.

A felperes az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását kérte újabb eljárás lefolytatására. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével állapította meg, hogy a felperes az Inyvtv. hivatkozott szabálya alapján rendelkezett keresetindítási jogosultsággal, és fennáll az a jogi érdeke, amely kereshetőségi jogát megalapozza. Helyesen állapította meg azt is, hogy a perbeli szerződések nem létező, illetve létre sem jött szerződések, téves viszont az Inyvtv. 5. § (5) bekezdésének az alkalmazása. A törvényszöveg érvénytelen okiraton alapuló bejegyzés esetében tiltja a jog ingatlan-nyilvántartásból való törlését, az elsőfokú bíróság viszont helyesen azt állapította meg, hogy az adásvételi szerződések létre sem jöttek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a szerződések létre nem jöttek megállapítása mellett, az eredeti állapot helyreállításához szükséges körülményeket tisztázza, és a szerződéskötést megelőző helyzetet visszaállítja. Előadta továbbá, hogy az ítélet az ügy érdemére

kihatóan jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy az I-V. rendű alperesek az ügyletkötés során jó- vagy rosszhiszeműen jártak el, a bizonyítást nem folytatta le és annak mellőzését nem indokolta, s ezzel megsértette a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat is.

A felperes a kiegészítő ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében az ítélet elleni jogorvoslati kérelmét változatlan tartalommal tartotta fenn. Az esetben, ha a másodfokú bíróság a fellebbezésében foglaltaktól eltérően döntene, a kiegészítő ítélet megváltoztatásával a beavatkozók részére megállapított 600.000 forint összegű perköltség mérséklését kérte arra hivatkozással, hogy a megállapított perköltség nem áll arányban a beavatkozók jogi képviselője által ténylegesen kifejtett tevékenységgel.

Az I-V. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet keresetet elutasító rendelkezése helybenhagyását kérték, az ítélet indokolásának részbeni megváltoztatása és kiegészítése, és a javukra megállapított perköltség 2.400.000 forintra történő felemelése iránt csatlakozó fellebbezést terjesztettek elő. A csatlakozó fellebbezésben megismételték azon jogi álláspontjukat, hogy a felperesnek nincs keresetőségi joga sem a törlési per, sem az érvénytelenségi per megindítására, ezért a keresetet elsődlegesen a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kellett volna elutasítani. Hivatkoztak arra, hogy a felperest a VI. rendű alperes végelszámolásának lezárását követően, a hitelezők kielégítése után fennmaradó vagyonnak a törzsbetét arányával azonos mértékű - és nem az ingatlanok - tulajdonjoga illeti meg. Előadták továbbá; az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a perbeli szerződések nem létező szerződések, a VI. rendű alperes törvényes képviselője a társaság ügyvezetőinek jognyilatkozatát utólag, ráutaló magatartással jóváhagyta. Ezt támasztja alá, hogy az eladó a szerződés alapján megfizetett vételárat nem utalta vissza, a vevők tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése ellen nem élt jogorvoslattal, és az ingatlanok birtokába sem kívánt visszahelyezkedni, a vevőket az ingatlan tulajdonosainak tekintette. Végül kifogásolták a javukra megállapított perköltség mértékét, álláspontjuk szerint a perérték alapulvételével számított 1 % és ÁFA eltúlzottan alacsony, ezért annak a fentiek szerinti felemelését kérték.

A VI. rendű alperes vitatta, hogy utólagosan a szerződést ráutaló magatartással jóváhagyta. Az alperesi beavatkozók a fellebbezési eljárásban nem terjesztettek elő nyilatkozatot.

A felperes ítélet és a kiegészítő ítélet ellen előterjesztett fellebbezése nem megalapozott, az I-V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság lényegében helyesen állapította meg a tényállást, és helytálló az érdemi döntése. A felperes keresetőségi joga kérdésében elfoglalt állásponttal a másodfokú bíróság nem értett egyet. Helyesen hivatkoztak az I-V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezésükben arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét - az ügy érdekében hozott ítélettel - a Pp. 3. §-ának (1)

bekezdésében foglaltak értelmében a felperes keresetösségi joga hiányában kellett volna elutasítani.

A Pp. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő.

Az idézett alapelvi rendelkezés értelmében a perindítás joga elsődlegesen a vitában érdekelt felet, az anyagi jog jogosultját illeti meg, az ún. ügybeni legitimáció a per tárgya és a fél közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, és abban áll, hogy a keresettel érvényesített jog a felperest illeti meg és pedig az alperessel (alperesekkel) szemben.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperest a keresettel érvényesített jog az alperesekkel szemben nem illeti meg, a felperes az alperesek által kötött szerződéseket, mint a VI. rendű alperesi társaság tagja nem támadhatja meg, azok semmisségére nem hivatkozhat, mert a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján keresetindítási joga az érdekelt félnek van vagy annak, aki rendelkezik olyan jogosítvánnyal, hogy más jogának érvényesítése céljából keresetet indíthat. Az érvénytelen (semmis) szerződésekkel kapcsolatos perindítási lehetőséget is vagy a jogi érdekelt, vagy a perlési jogosultságot biztosító felhatalmazás alapozhat meg. Hasonló álláspontot tartalmaz a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntése is (BH 1991/107., BH 1997/439., BH 2003/424.). A felperes a perbeli szerződéseknek nem alanya, nincs olyan közvetlen jogi érdekeltisége, amely a keresetösségi jogát (perindítási jogosultságát) megalapozná.

A Ptk. 28. §-ának (4) bekezdése szerint a jogi személy jogképes. Ha jogszabály eltérően nem rendelkezik, jogképessége kiterjed mindazokra a jogokra és kötelezettségekre, amelyek jellegüknél fogva nem csupán az emberhez fűződhetnek.

A VI. rendű alperes tehát önálló, elkülönült jogalany. A saját cégneve alatt szerezhethet jogokat és kötelezettségeket, indíthat pert és perelhető. A felperesnek, mint a társaság tagjának, a gazdasági társaság tevékenységével összefüggésben nincs elkülöníthető, önálló személyisége, a saját személyében a tagsági viszonyából eredő jogait és kötelezettségeit harmadik személyekkel szemben nem érvényesítheti, melyből az is következik, hogy a társaság tagjaként nem jogosult a jogi személy által megkötött szerződés érvénytelensége megállapítása iránt pert indítani, mert nem minősül olyan külső személynek, aki a jogi személytől elkülönült jogi érdekeltiséggel rendelkezik.

Az érvénytelen (semmis) szerződés és a létre nem jött szerződés között a jogkövetkezmények levonása tekintetében az ítélkezési gyakorlat nem tesz különbséget, mind az érvénytelen (semmis) szerződés, mind a nem létező szerződés következménye - elsődlegesen - az eredeti állapot helyreállítása, így a fentiekből az is következik, hogy a felperes legitimáció hiányában annak megállapítását sem kérheti, hogy a perbeli ingatlan adásvételi szerződések nem létező szerződések.

A felperes az előzőekben kifejtett okból - érdekeltség hiánya miatt - törlési pert sem indíthat, az 1997. évi CXLI. tv. 62. §-ában írtak értelmében - a bejegyzés alapjául szolgáló szerződés érvénytelenségének megállapítását követően - törlési pert csak valamelyik érvénytelenül szerződő fél vagy az ügyész indíthatja meg.

Mivel felperes nem minősül olyan külső személynek, aki a VI. rendű alperesi társaságtól elkülönült jogi érdekeltséggel rendelkezik, és nincs olyan jogszabályi felhatalmazása sem, amelyre tekintettel a keresetösségi joga a per tárgyát illetően fennállna, ezért a felperesnek az alperesekkel szemben előterjesztett keresetét keresetindítási jogosultság hiányában kell elutasítani.

A felperesnek a kiegészítő ítélet elleni, s a beavatkozók részére megállapított perköltség mérséklésére vonatkozó fellebbezési kérelme a következőkre tekintettel nem megalapozott.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg. A (2) bekezdés (a) és b) pont) úgy rendelkezik; polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10.000 forint, 10 millió forint feletti, de legalább 100 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és 10 millió forint feletti összeg 3 %-a, de legalább 100.000 forint.

A 3. § (6) bekezdése lehetővé teszi, hogy a bíróság a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelje, ha ez nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét, az ügy bonyolultságát és a beavatkozók jogi képviselőjének tevékenységét megfelelően értékelte, és a hivatkozott IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alkalmazásával mérsékelte az ügyvédi munkadíj összegét. A megállapított összeg az általános forgalmi adó összegével haladja meg a pertárgyérték 1 %-át, így a munkadíj nem tekinthető eltúlzottnak, annak megváltoztatására nincs indok.

Az I-V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezése az első fokú ítélet indokolását érintően a keresetösségi jog kérdésében megalapozott.

A másodfokú bíróság egyetértett az I-V. rendű alperesek azon álláspontjával, amely szerint a felperes keresetösségi joga hiányában a kereset alaptalan, a fent kifejtetteket megismételni nem kívánja.

Az I-V. alpereseket megillető munkadíjat tekintve a csatlakozó fellebbezés részben alapos.

Az ügyvédi munkadíj megállapításánál az IM rendelet 3. §-ának (1)-(5) bekezdésében foglalt szabályok értelmében az ügyvédi munkadíj meghatározásánál kiindulási alap a pertárgyérték, a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha ez nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A munkadíj összegének meghatározását befolyásoló további tényező az ítélkezési gyakorlatban a jogvita bonyolultsága, a képviseleti munka szakmai nehézsége, az előkészítő munka, a beadványok, tárgyalások száma, időigénye. Mindezen körülményeket mérlegelve a másodfokú bíróság az I-V. rendű alperesek javára az elsőfokú bíróság által megítélt perköltséget alacsonynak találta, ezért azt a pertárgyértékre és az első fokú eljárásban kifejtett ügyvédi munkára figyelemmel 1.200.000 forintra felemelte.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az első fokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését és a kiegészítő ítéletet helybenhagyta, az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nem, az I-V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezése nagyobb részben eredményre vezetett, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles az I-V. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 536.000 forint másodfokú perköltséget megtéríteni. A másodfokú perköltség a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése szerint megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó 500.000 forint ügyvédi munkadíjból, és - a csatlakozó fellebbezést tekintve - a részleges pernyertesség figyelembevételével 36.000 forint jogorvoslati illetékből tevődik össze (1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése).

Az I-V. rendű alperesek jogosultak 396.000 forint jogorvoslati illeték visszaigénylésére az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdésének f) pontja alapján.

A VI. rendű alperes perköltséget nem igényelt, az alperesi beavatkozóknak a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, így erről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2007. november 27.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

. Rédei Anna s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró